

3. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 15: 1 - 10

Jeesuksen tarkoitus tämän päivän evankeliumissa on kuvata itsensä sellaiseksi kuin Hän on ja kuvata koko sydämenlaatunsa syntisiä kohtaan, nimittäin **että Hän rakastaa vaivaisia syntisiä ja on heidän autuaaksitekijänsä**. Kahdessa vertauksessa, jotka Hän esittää, osoittaa Hän täysin selkeästi sydämensä hellän rakkauden kadonneita kohtaan ja sen pitkämielisyyden ja huolenpidon, jolla Hän aina pyrkii vetämään sieluja tykönsä ja armahtamaan heitä. Hän ei kiellä fariseusten puhuneen sinänsä totta Hänestä, kun he sanoivat: ” **Tämä syntisiä vastaanottaa**”; mutta Hän osoittaa myöskin, ettei toisin voisi ollakaan, sillä syntiset kuuluivat Hänelle ja olivat Hänen omaisuuttaan sekä olivat myös Hänen sydämellään aivan niin kuin kadotettu omaisuus on oikean omistajansa sydämellä, kun hän mitä suurimmalla ahkeruudella pyrkii saamaan omansa takaisin.

Niin on siis Vapahtaja itse julkisesti tunnustanut sen todeksi, **että Hän syntisiä ottaa vastaan**. Kiitetty olkoon sentähden Hänen pyhä nimensä! Mitä muutoin tulisi meistä vaivaisista syntisistä ihmisistä, jos ei olisi Jeesusta, eikä yhtäkään autuaaksitekijää, jonka ilo olisi tehdä hyvää tällaisille kurjille luontokappaleille. Monet tuhannet ovat jo Jeesuksen kunniallisen armon ylistykseksi saaneet kokea sydämessään todeksi sen, **että Jeesus ottaa vastaan syntisiä**. Ja autuaita ovat ne, jotka voivat sanoa: kyllä se on tosi, sellaiseksi me Hänet olemme kokeneet; Hän on totisesti syntisten hyvä ystävä, Hän ottaa vastaan syntisiä; kauan kylläkin Hän kävi meidän perässämme ja etsi meitä kuin uskollinen paimen, suostutteli meitä rakkaudellaan, otti meidät hellästi helmaansa ja kantoi laumaansa.

Mutta kuinka harvat siinä suuressa joukossa ovatkaan ne, jotka tällä tavoin ovat antaneet itsensä Jeesuksen rakkaudelle? Jospa kuitenkin löytyisi joitakin heistä, jotka murheella tuntisivat, kuinka kauas he ovat eksyneet hyvästä paimenestaan, niin että he tahtoisivat ajatella itsekseen näin: Ah! jospa minä saisoin tuntea sen autuuden, että minä tulisin Jeesuksen löytämäksi; jospa

sydämeni tulisi tuntemaan Hänen verensä voiman! Rakas sielu, joka niin ajattelet, ole varma siitä, että Paimenesi etsii sinua, Hän kaipaa sinua kovin ja odottaa, että antaisit Hänen löytää itsesi. Sinua varten armon ovi on avoinna; Jeesuksen sydän on avattu sinulle. Mene uskalluksella Hänen tykönsä ja heitä kaikki hätäsi Hänelle, niin sinä varmasti saat iloita ja voit kerran sanoa: nyt minun Vapahtajani on ottanut vastaan myös minut vaivaisen syntisen.

Hän antakoon meille nyt armoa itsellemme kehotukseksi tutkia seuraavaa totuutta:

Syntiset rohkenevat tulla Jeesuksen tykö; ja joka tulee, hänet Hän ottaa vastaan

Kaikilla syntisillä on vapaa pääsy Herran Jeesuksen tykö; niin — on todellinen ilo Vapahtajalle, kun he tahtovat tulla Hänen tykönsä. Hän on itse ansainnut meille tämän armon. Silloin kun Hän tuli Jumalan Karitsaksi ja otti pois meidän syntimme kuolemassaan, avasi Hän sen kautta meille tien ja pääsyn armoistuimen tykö. Apostoli Paavali sanoo: ” **Että siis meillä, rakkaat veljet, on vapaus mennä pyhään, Jeesuksen veren kautta. Jonka hän meille on valmistanut uudeksi ja eläväksi tieksi, esiripun kautta, se on: hänen lihansa kautta,**” Hebr. 10: 19 - 20. Niin ollen Jeesuksen miehuudenottamisen sekä sovittavan veren ja kuoleman tähden me syntiset ihmiset voimme, sellaisina kuin olemme, rohjeta lähestyä Jeesusta ja olla vakuuttuneet löytävämme armon ja laupeuden. Ja sentähden Vapahtaja tahtoo kehottaa meitä oikein käyttämään hyväksemme tätä suurta armoa, kun Hän sanassaan ja varsinkin tämän päivän evankeliumissa osoittaa, kuinka rakkaasti Hän ottaa vastaan kaikkia niitä, jotka tahtovat antaa Hänen vapahtaa itsensä, ja on luvannut, ettei Hän tahdo karkottaa pois yhtään ainoakaan, joka tulee Hänen luokseen. ” **Joka minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos.**” Joh. 6: 37.

Älköön nyt kukaan ihmetelkö, että juuri syntiset ovat niitä, joita Jeesus ottaa vastaan, ja että Hän itse tekee jumalattoman vanhurskaaksi. Jeesus sanoo syyksi sen, **etteivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat.** Niin kauan kuin ihminen luulee, ettei häneltä puutu mitään; niin kauan kuin hän ei ole tullut hengessä vaivaiseksi eikä myöskään oppinut näkemään, että hän seisoo paljaana ja alastomana Jumalan tuomion edessä eikä voi odottaa muuta kuin kadotusta; niin kauan ei todellakaan hänelle ole kallista kuulla, että on olemassa Vapahtaja, joka on kuollut rakkaudesta syntisiä kohtaan ja on antanut teurastaa itsensä viattomana uhrikaritsana maksaakseen kaikki hänen syntinsä. Mutta kun hän ensin oppii tuntemaan itsensä oikeassa viheliäisyydessään ja onnettomuudessaan ollessaan vailla Jeesusta, niin hän

3. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

kylläkin näkee, tahtooko hän tulla pelastetuksi ja sen, kuinka välttämätöntä hänen on tulla Jeesuksen tykö ja saada Hänessä kaiken autuutensa.

Mutta moni kenties ajattelee: me olemme vapaita etsimään huvitustamme niissä asioissa, joita meidän mieleemme haluaa, kuka siis tahtoo estää meitä siitä? Jos joku sillä tavoin ajattelee, niin hän näyttää sillä, ettei hän ensinkään halua ryhtyä tekemisiin Herran Jeesuksen kanssa. Mutta kaikesta tästä huolimatta Vapahtaja kuitenkin tahtoo mielellään siunata teitä, teitä, jotka olette luopuneet Hänestä ja olette Hänen vihollisiansa! Te olette kuitenkin Hänen omaisuutensa, jonka Hän on ostanut kalliilla hinnalla, nimittäin omalla verellään. Niin katkerasti kuin te vihaatte Häntä, niin palavasti Hän rakastaa teitä; niin paljon kuin te pakenette ja kaihdatte Häntä, niin kaivaten Hän etsii teitä ja odottaa sitä hetkeä, jona te tahdotte jättää itsenne Hänelle. Mutta jos silloin joku vastaa, että hän ei voisi odottaa muuta kuin rangaistusta ja kovaa kohtelua Vapahtajalta entisen kovakorvaisuutensa tähden, niin me tulemme kohta ohjatuksi tähän tämän päivän ihanaan evankeliumiin, siihen nimittäin, että Vapahtajamme itse selittää ja niin selkeästi kuvaa sydämenlaatunsa, sen, millä tavalla Hän ottaa vastaan sellaisia kadotettuja, jotka vihdoinkin antavat Hänen löytää itsensä. Hän sanoo **panevansa lampaansa olalleen ilolla**. Katsokaa silloin tässä sitä, mikä tulee teitä vastaan rangaistuksen ja kovan kohtelemisen sijasta, mikäli te olette tulleet taivutetuiksi menemään Hänen tykönsä: Hän ei tahdo kohdella teitä muulla tavoin kuin syleillä hellimmällä rakkaudella ja ottaa ilolla teidät helmaansa. Hes. 16: 63.

Niin suuri, niin käsittämätön on Jeesuksen rakkaus, ettei Hän ainoastaan ole maistanut kuoleman katkeruutta meidän edestämme ottaakseen vastaan kaikkia, jotka tulevat Hänen tykönsä, vaan Hän on itse se, joka vetää ihmiset tykönsä. Ellei Hän itse vetäisi meitä tykönsä, niin ei yksikään tulisi pelastetuksi. Sitä varten Hän riippui ristillä, että Hän vetäisi kaikki puoleensa. Luonnostamme me olemme kuolleet synneissä ja rikkomuksissa: meillä ei ole ensinkään halua etsiä Häntä, vaan sitä vastoin me pakenemme Häntä ja vastustamme usein sangen kauan, kun Hän etsii meitä. Sentähden voidaksemme tulla Herran Jeesuksen tykö täytyy Isän vetää meitä Pojan tykö. Jeesus itsehän sanoo: ” **Ei taida kenkään minun tyköni tulla, ellei Isä, joka minun lähetti, vedä häntä, ja minä herätän hänen viimeisenä päivänä. ... Sentähden jokainen, joka sen on Isältä kuullut ja oppinut, hän tulee minun tyköni.**” Joh. 6: 44 - 45. Tämän totuuden Jeesus esittää tänä päivänä kahdenkertaisella vertauksella. Hän kuvaa itsensä uskolliseksi paimeneksi, joka etsii kadotettua lammasta siihen asti, että Hän löytää sen. Jeesuksen hellän sydämen syntisiä kohtaan osoittaa meille tämä, ettei Hän säälimättä ja armahtamatta voi katsella ihmisten tekevän matkaa kadotuksen tiellä, vaan käy heidän perässään ja halajaa lukemattomilla armonvälikkapaleilla ja voimallisella vetämisellä saada heidät takaisin laumaan. Kuinka monta tuhatta

3. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

ihmistä maailmassa vaeltaakaan osattomana Hänestä, ja heidän omatuntonsa todistaa Jeesuksen etsineen heitä ja vielä tänä päivänä seisovan ovella ja kolkuttavan. O, minun rakkaani! pitääkö Jeesuksen etsimän teitä turhaan? Ettekö tahdo nyt antaa Hänen löytää itseänne? Mikä pidättää teitä? Kenties te pelkäätte elämänne silloin tulevan teille pakotetuksi ja rajoitetuksi, jos Jeesus saisi hallita teitä! Ehkä te ajattelette, että kun te ette enää voi ottaa osaa maailman irstaaseen menoon ja syntisiin himoihin, niin ei olisi teillä enää mitään iloa, jos kokonaan antaisitte itsenne Vapahtajalle? O, jospa nyt kuitenkin kerran tahtoisitte koettaa sitä! Olkaa vakuuttuneet, että jos te ensin saisitte **maistaa, kuinka suloinen Herra on**, jos te ensin saisitte tuntea mitä se on, kun Vapahtaja lahjoittaa rauhansa sydämeen, niin ette silloin enää tahtoisi vaihtaa autuuttanne koko maailman kurjiin, niin kutsuttuihin iloihin. Silloin te rohkeasti tunnustaisitte, ettei yhtäkään oikeaa iloa ole muualla paitsi ainoastaan Jeesuksessa; tultuamme Herran Jeesuksen tykö me vasta olemme oppineet, mitä on olla autuas ihminen.

Mutta jos joku kysyisi: **kuinka se käy ja kuinka voidaan tulla Jeesuksen tykö?**, niin osoitetaan meille selkeästi evankeliumissa, mikä sai nämä publikaanit ja syntiset turvautumaan Jeesukseen. Ei mikään muu kuin se, että he tunsivat tarvitsevansa Vapahtajaa ja heidän täytyi tunnustaa olevansa syntisiä, jotka olivat ansainneet Jumalan vihan. Sitä vastoin fariseukset ja kirjanoppineet kieltäytyivät ja pysyivät Hänen vihollisinaan, kun he luottivat omaan siveyteensä ja vanhurskauteensa ja sentähden eivät etsineet sitä vanhurskautta, joka tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen. Sellaisia löytyy valitettavasti vieläkin. Ja he pahentuvat Herraan Jeesukseen ja Hänen lapsiinsa. Mutta niin kuin viheliäisyytensä tunteminen oli se, joka sai nämä huonot publikaanit ja syntiset turvautumaan Jeesukseen, niin samalla tavalla käy vielä nytkin. Meidän täytyy oikein oppia tuntemaan itsemme syntikurjuudessamme, niin sydän tulee särjetyksi ja ikävöi palavasti Jeesuksen armoa; silloin mekin etsimme Häntä, kun Hän etsii meitä, kun Hän ilmoittaa meille hätämme ja tahtoo sen kautta vetää meitä tykönsä. Niin pian kuin me opimme murheella tuntemaan syntimme, niin Jumalan Hengen vaikutus on siinä, että Hän tahtoo näyttää meille meidän epäuskomme synnin ja onnettomuutemme ilman Jeesusta. Ja juuri siitä me voimme nähdä, että syntiset, niin huonoiksi ja viheliäisiksi kuin tuntevat itsensä, voivat tulla Vapahtajan, heidän parantajansa tykö; ja juuri sentähden, että ajaakseen heitä Kristuksen tykö, Jumalan Henki on opettanut heitä tuntemaan itsensä sellaisiksi. Sentähden meidän ei tarvitse antaa viheliäisyytemme pitää meitä erossa Herrasta Jeesuksesta; vaan me saatamme sitä halullisemmin etsiä Häntä juuri sentähden, että me olemme huonot; ja me voimme aina luottaa siihen, ettei Hän suinkaan heitä ulos ketään, vaan ottaa vastaan kaikki syntiset.

3. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Sentähden ihminen, silloin kun hän kaiken syntinsä ja hätänsä kanssa heittäytyy Jeesuksen jalkojen juureen ja rukoilee armahtamista ja armoa, on jo tullut Vapahtajan tykö. Ja niin kauan kuin hän antaa varjella itsensä, ettei hän lankea takaisin kevytmielisyyteen, niin hän tulee aina lähemmäksi Jeesusta, tulee yhä enemmän tutuksi ja yhdistetyksi Hänen kanssaan, yhä luottavaisemmaksi Häntä kohtaan ja enemmän Hänen valtaamukseen. Silloin Hän pysyy meille kaikkein parhaimpana ja kalleimpana: Hänen sanansa ovat meille silloin elämän sanoja, joita me kuuntelemme ja luemme suurimmalla halulla ja isoamisella. Ei mikään asia tule meille silloin enää niin kalliiksi kuin tämä iloinen sanoma Kristuksesta Jeesuksesta meidän Herrastamme, ja meidän ainoa pyyntömme on, että voittaisimme Jeesuksen ja olisimme Hänessä. Ei meitä silloin voi ilahduttaa mikään muu kuin se, että me lakkaamatta saamme pitää kanssakäymistä Hänen kanssaan meidän sydämissämme, rakastaa Häntä, tuntee Hänet ja tulla virvoitetuksi Hänen rakkaudessaan. Niin kuin syntinen usein alussa tulee peljäten ja epä tietoisena Jeesuksen tykö, niin usko kasvaa hänessä yhä enemmän niin kauan kuin hän pysyy Jeesuksessa; ja silloin hän oppii päivä päivältä aina yksinkertaisemmin pitämään kanssakäymistä Vapahtajan kanssa lapsenomaisessa uskalluksessa. Jeesuksen rakkaus lämmittää silloin hänen sydämensä yhä enemmän, ja sillä tavalla Jeesuksen vastaanottama ja armoittama syntinen voisi koko elinaikansa nauttia katkeamatonta ja aina kasvavaa autuutta ja rauhaa Jeesuksessa, ellei hän itse usein kevytmielisyyden, tottelemattomuuden ja varomattomuuden tähden saattaisi itselleen niin monia pimeitä hetkiä.

Kuitenkin on aina autuas tila, että saa olla Jeesuksen oma: silloin — ne katkerimmatkin katumuksen kyneleet, joita me itkemme Vapahtajan jalkojen juuressa, tuottavat kyllä tuskaa, mutta ovat kuitenkin samalla makeutettuja sydämässä olevalla mitä suloisimmalla tuntemisella ja taipumisella ja tulevat aina lopulta muutetuiksi rakkauden, kiitollisuuden ja ilon kyyneliksi. Ja niin kauan kuin sydän lakkaamatta riippuu Hänessä ja antaa varjella itsensä uskottomuudesta ja kevytmielisyydestä, nauttii sellainen armoitettu syntinen aina tässä elämässä esimakua iankaikkisesta ilosta.

Niin Jeesus on siis valmis ottamaan vastaan teitä kaikkia tällä hetkellä. Nyt on jäljellä ainoastaan kysymys: **kuinka moni teistä tahtoo tulla Hänen tykönsä?** Kyllä se on varmaa, että Hän halullisesti ikävöittää teitä, ja monen täytyy tunnustaa tunteneensa Hänen vetämistään sydämessään. Pitääkö Jeesuksen silloin etsiä meitä turhaan? Onko Hänen pakko valittaa meistä niin kuin muinoin Jerusalemin asukkaista: **”Kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.”** Matt. 23: 37.

Elämä ja kuolema ovat tarjona meille, ja se on nyt meidän omassa vapaassa tahdossamme, tahdommeko vaelttaa sillä tiellä, joka vie elämään vai sillä, joka

3. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

päättyy kadotukseen. Jos me tahdomme kulkea elämän tietä, niin meidän täytyy etsiä Jeesusta, sillä Hän on itse elämä; ja jos me kysymme tietä tähän elämään, niin meidän täytyy taas etsiä Jeesusta, sillä Hän on tie: **tie, totuus ja elämä**. Samoin kuin autuus on ainoastaan Hänessä, niin Hän on myös ainoa tie autuuteen. Hänen tykönsä meidän täytyy käydä, ja Hän ei suinkaan karkota meitä pois. Hän ei koskaan lihansa päivinä toki ketään auttamatta päästänyt tyköään, vaan publikaaneilla ja syntisillä oli aina vapaa pääsy Hänen tykönsä. Sellainen on Hänen mielensä vielä nytkin. Sitä, joka on viheliäinen, hätääntynyt ja avuton, sitä Hän lohduttaa, ravitsee ja siunaa. Käykäämme sentähden uskalluksella Hänen tykönsä. Hän on kerran kantanut meidän syntimme pyhässä ruumiissaan, **ja nyt, kun Hän on täyttänyt kaikki, niin Hän elää ja voi iankaikkisesti tehdä autuaiksi kaikki ne, jotka Hänen kauttaan tulevat Jumalan tykö**. Hän voi vapahtaa ja tehdä autuaaksi, ja sitä että Hän tahtoo, emme suinkaan saata epäillä, kun ajattelemme mitä meidän lunastuksemme on maksanut Hänelle. Samoin kuin Hän täällä vaeltaessaan oli rakkaudellinen, täynnä armoa ja armahtamista sanoissaan ja töissään, sellaisina ovat siitä asti kokeneet Hänet monet tuhannet, jotka nyt siinä suuressa joukossa veisaavat uutta virttä Hänen istuimensa edessä. Ja samaa, mitä Hän on osoittanut noita monia tuhansia kohtaan, sen saman Hän myös täysin varmasti tahtoo osoittaa jokaiselle meistä, jotka etsimme autuuttamme Hänessä. Kääntykäämme siis kaikki hyvän Paimenemme tykö, niin saamme kokea, kuinka Hän ottaa yhä lampaan syliinsä, eikä meidän tarvitse enää uskoa Hänestä tätä ainoastaan muitten puheen johdosta, vaan maistamme itse Hänen rakkauttaan sydämässämme.

Anna meille armosi siihen, rakkain Vapahtaja! Sinä tunnet jokaisen lampaasi erikseen ja tiedät, ketkä ovat ne, jotka koko sydäimestä ovat antaneet itsensä Sinun käsiisi. Varjele Sinä heitä, ettei kukaan olisi niin onneton, että lankeaisi uudelleen pois siitä autuudesta, jota he nauttivat Sinussa. Mutta voi! kuinka monta on meidän joukossamme niitä, joita Sinä olet etsinyt, mutta he eivät vielä ole antaneet löytää itseään. Herra Jeesus! ole kärsivällinen heidän kanssaan! Älä väsy vetämästä heitä puoleesi rakkaudellasi; he ovat kuitenkin maksaneet Sinun veresi, o! anna sen nyt tulla siunaukseksi heille. Etsi heitä suuresta rakkaudestasi siihen asti, että vihdoinkin löydät heidät; ja kun he antavat löytää itsensä, niin siunaa heitä Sinun rauhallasi ja anna heidän tuntea Sinun rakkautesi, että he hellittämättä riippuisivat Sinussa kiinni ja tulisivat Sinulle palkaksi suurten kipujesi edestä.